

kellige Standpunkter saa meget imellem, at der ikke var nogen stor Udsigt til at komme til Forstaaelse. Vort Forslag er da ogsaa blevet afvist som Forhandlingsgrundlag af de andre Partier, og der har derfor ikke været nogen Anledning for os til at gøre yderligere Indrømmelser eller give en nærmere Forklaring af, hvad vi mente, der under Hensyn til Tjenestemændenes Fordel var Mulighed for at gaa til af Forbedringer i Forslaget.

Vort Forslag gaar, som sagt, i alt væsentligt ud paa, at Udgiften til Konjunkturtillæget bliver den samme, som den er nu, med den Forskel, at vi har ment at ville gøre det Princip gældende, som vi saa ofte har talt om, nemlig at der tilvejebringes en større Forskel i Tillæget for Forsørgere og for de unge Tjenestemænd. Derfor har vi foreslaaet indført denne Tredeling i Konjunkturtillæget, som den forrige Regering i sin Tid havde paa sit Forslag, samt at det, der bespares ved, at man tog noget fra de unge, ugifte Ikke-Forsørgere, lagdes over til de ældre, til Forsøgerne, idet vi fandt, at dette var en Retfærdighedshandling overfor de ældste og dem, som efter vor Mening trængte haardst til Tillæget. Vi har derfor foreslaaet, at de ældre og Forsøgerne skulde have det samme Konjunkturtillæg, som de har faaet gennemsnitlig det sidste Aar. Beløbet bliver jo en Del højere, end naar man regner med det sidste Halvaar, i hvilket Konjunkturtillæget har været mindre; der bliver paa den Maade ydet $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. mere, end hvis man regnede med Udgiften gennem de to sidste Kvartaler, men det har vi ment at ville yde til de ældre, til Forsøgerne, medens de unge til Gengæld maatte give Afkald paa en lille Del af det Konjunkturtillæg, der ellers kunde tilkomme dem. Tillige har vi, som det fremgaar af Forslaget, foreslaaet, at Konjunkturtillæget skulde gøres bevægeligt efter Pristallet i Lighed med Dyrtidstillæget, saaledes at det automatisk gik op og ned, efter som Dyrtidstillæget steg og faldt, dog at vi straks vilde undtage den første Portion opad ligesom den første Portion af Dyrtidstillæget nedad. Vi vilde ved at indføre, at Konjunkturtillæget steg eller faldt med $\frac{1}{12}$ af Beløbet, faa det sat fuldstændig i Relation til Dyrtidstillæget, saa at det automatisk gik op og ned med dette, og naar Dyrtidstillæget eventuelt helt forsvandt, fordi der ikke længere var Dyrtid, vilde ogsaa Konjunkturtillæget bortfalde.

Det er altsaa dette Ændringsforslag, stillet af det Mindretal, jeg har den Ære

at være Ordfører for, som jeg anbefaler til, ærede Medlemmers Velvillie og til Vedtagelse her i Tinget.

Parkov: Fra vor Side har vi gentagne Gange peget paa, at det, der efter vor Formening var det mest paakrævede, var at faa en Revision af selve Tjenestemandsløven. Vi ser nemlig ikke rettere, end at der gennem de Tillæg, som Tid efter anden er blevet indført, og med den Vækst, de har taget, er kommet et Misforhold mellem Lønningerne til de Tjenestemænd, af hvem der kræves en særlig Uddannelse, og de andre Tjenestemænd. Vi ønsker derfor atter ved denne Lejlighed at fremhæve, at det forekommer os at være paa høje Tid, at man nu skrider til Forarbejderne i saa Henseende, saaledes at man i næste Rigsdagsamling kan komme til en Revision af Løven. Vi ønsker, at man da vil tage noget mere Hensyn til de Tjenestemandsklasser, hvor der paahviler Tjenestemændene et særligt Ansvar i Udøvelsen af deres Gerning; der er selvfølgelig et Ansvar overalt, men jeg tænker altsaa paa de Tjenestemænd, som har et særligt Ansvar. Det forekommer os nemlig, at da man i 1919 skred til en almindelig Forhøjelse af Lønningerne, tog man ikke tilstrækkeligt Hensyn til Middel-lønningerne og de højere Lønninger; den Procent, som Forhøjelsen her blev gennemført med, var jo langt mindre end Forhøjelsesprocenten for de allerlaveste Lønklasser. Under Hensyn hertil er det blandt andet, vi har stillet Forslag om, at de to Revisionsbestemmelser i Tjenestemandsløvens §§ 88 og 101 skal bortfalde.

Under vore Overvejelser af, hvorledes vi skulde stille os til Regeringens Lovforslag, har vi ogsaa haft for Øje, om der skulde være Mulighed for at gaa tilbage til det Tilbud, som man gav Tjenestemændene i 1923. De Beregninger, som er udført, har imidlertid vist, at vi derved vilde komme op paa en endnu større Udgift end den, som foranlediges af Regeringens Forslag, og under Hensyn til alle foreliggende økonomiske Forhold har vi ikke ment at kunne strække os videre end til den Udgift, Regeringen selv har foreslaaet. En Lønforbedring har vi imidlertid anset for paakrævet, og vi har derfor villet gaa med til at yde Tjenestemændene et Tillæg af en saadan Størrelse, at den samlede Udgift holdes indenfor den finansielle Ramme, som var angivet af Lovforslaget, det vil altsaa sige omkring 9,6 Mill. Kr.

Allerede ved Lovforslagets første Behandling udtalte jeg, at vi var villige ti